

Миктамъ Давидовъ.

УЧУВАЙ ме, Боже, защото на Тебе положихъ надеждѣ.

2 Ты, (дѣше моя,) рекла си на Господа: Ты (си) Господь мой: благостынята моя не (ѣ нищо) безъ Тебе:

3 (Но) во сватыте на землата, и во избраныте, въ нихъ ѣ сичкото ми благодареніе.

4 Трѣдовете на-снѣа които тѣрчатъ слѣдъ дрѣги (когове), ще са умножатъ: азъ не щемъ да принесемъ снѣажертвы што биватъ ѿ крѣвъ, нито ще прѣмамъ во устата ми имената имъ.

5 Господь (ѣ) частица на-наслѣдіето мое и на-чашата моя: Ты сохранивашъ жрекіи мои.

6 Частицыте мои паднаха на мѣста весели: прѣаха прекрасно наслѣдіе.

7 Ще благославамъ Господа, Който ме възми: ѿще и во время ношно побчаватъ ме утрокыте мои.

8 Предъ мене имахъ Господа завсегда: Че (ѣ) отъ десна ми (странѣ), за да се не запоклатимъ.

9 За това се зарадѣва сърдцето ми, и възвеселисе азыко ми: ѿще така и плотьта моя ще са упокои во упованіе.

10 Защото не щешъ да вставишъ дѣшата ми во ада, нито ще да допѣснешъ преподобныо Твой да види растлѣніе.

11 Изавилъ си ми пѣтъатъ животный: насышеніе радостно (ѣ) лицето Твое: утѣшеніа (са) завсегда въ десницата Твоя.

ПСЯЛОМЪ сї.

Молитва Давидова.

ЧУИ, Господи, справедливостъта: пазѣ на моле-